

מסורת הש"ס

רש"י

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

ר"ן

כ"א

עין משפט
נר מצוה

ג א מיי פ"ח מהלכות
נדרים הלכה י סג
לאין רמב טו"ע י"ד
סימן ר"ח סעיף ד

(א) לעיל ט: וע"פ (ב) קמן
סג: (א) [פ"ד ה"א]
(ד) [פ"ד ה"ד'] (ב) וסג
(ג) [מז' לנ']:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ר' יהודה
וכי אדעתא דנכריה נדר
כדי לזרו וכו' דר' יהודה
היא דאמר רבי ממש
בניז ר' אלא דמלה מירית
בבאר הו ניר אמוי שלא
בתיקומו: (ב) ד"ה מי
קמי וכו' בג' דינין א"ר
שעכשיו בשעת: (ג) א"ר
שלא נכשירו: אלא לא
מתוון זה אלא שחיתה
מירובה אבל לא שחיתה
שמה מועטת: (ד) ד"ה
אלא משמע וכו' לחילה
גמורה מתוון:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה נדרים וכו'
אבל בעינין וכו'. עין
לקמן סג ע"פ בהר"ן ד"ה
ומי שרי:

פירוש הרא"ש

שניהן רוצין בג' הדין.
ולא היה נכנס לנשך מר
אלא המוכר נדר לזרו
הלוקה מוסף ימים אין
הלוקה כדי שפחות הוכר
ממי המכר הלך לא הו
נדר דנעין פיו ולבו אין
אזע"א דנכרייה שעבד און
דברים ואם יאמר הנדר
כן היה צריך שבעדו לא
אולין נתר מחשבתו היכה
דמוח מילתא כי הכא עין
דן כל מותרין ולקוחין
לעשות קן אולין נתר
דברים שצב: ובג' אין
אחד מזה נדר. כ' שרי
עומדים ועבד מיר לפניהם
כדפרישית לעיל צ"י אלו
מותרין ומגדים איתוקם
לגוריות דלאמר גרש
מיתלין הלק כיון שלא
היה הדני נכיר לו בשעת
הנדר שחול נדר כי שנת
יתבלה חביו לדעתו בשנות
הספק לא הו מדר: מי
קמי שניהם רצו. והיה
משמע שלבסוף נתרלו
רוץ בכך ולא כוונת כי אם
לזר ומעיקרו לא היה נדר:
אמר ליה שפי בעבר
ואמר ליה איהו בעבד
משקל. פי אלו ח"ל איהו
רק שהיה צעירה יתר
מקל מן אמרין מתעין
דוק קמי בשאין צעירה
אלא חיי טלע צמקא חסוד
אלא מתעין נלדר גמור או לנתח לאו דוקא: מותר ליבנם לכיורו ולשתות עמו בימת צונן שלא נתרין אלא לשם
אבילה ושתיה. ומה שהכיר כשנת דבית ושיפת און לא כיון אלל לזר וכ"ש שמותר בנכילה ושניה מה שלא הכיר
דכיון דמה שהולא כפיו אינו נדר גם המחשבה אינה כדמדר צבנו אע"פ שאין פיו ומחשבו אינו נדר כי"ש זה שהולא
כפיו מה שלא היה צבנו: הבא נמי משתעי איניש ה"ב. דעיפת

שניהם רוצין בשלשה דינרין. כלומר זה הגשבע שאינו פוחת לו מן
הסלע לא היה פיו ולבו שזין לכך שלא יפחות לו מן הסלע כלום
אלא להכי נדר כן לזרו את חבירו שיתן לו ג' דינרין הוא רוצה לזל
וזה שנשבע שלא ליתן לו יותר משקל לא היה פיו ולבו שזין שלא היה
דעתו שלא יתן יותר אלא לכך נדר
שיתן לו בג' דינרין ולפיכך מותרין:

גב' מאן תנא. התירו חכמים: ר'
יהודה היא דאמר רבי אחד מהן נזיר.
ללא סמכא דעמייהו ממש לנשך נזירות
אלא תלו נזירותן בזה שבא כנגדן ולא
היה פיו ולבו שזין להכי אין אחד
מהם נזיר ה"נ לא סמכא דעמייהו
בשעת הנדר דכל חד וחד אדעתא
דמכריה (א) נדר לזרו ולא היה פיו ולבו
שזיס להכי. לזי רצון דפליגי עליה
דרי יהודה דלממרי אע"ג דלא סמכא
דעמייהו להיות נזיר ממש בנזיר
דמלה נזירות בחדר הו נזיר אמוי
שמתקימו דכריו ה"נ אף על גב דלא
סמכא דעמייהו אדכור פיהן שלא
מתווננו אלל לזר אסורים דלמרינן
שנדרו ודאי סמכא דעמייהו דזה לא
יפחות משקל עמה אלל יוסקף על שקל
והרי פיהן ולבן שזיס אסור: רבא
אמר אפי' תימא רצון. דפליגי עליה
דרי יהודה: מי קמי שניהן רלו. לזי

שניהם רוצין בשלשה דינרין: **גב' ארבעה**
נדרים התירו חכמים כו' אמר ליה רבי אבא
בר ממל לרבי אמי אמרת לן משמיה דרבי
יהודה נשיאה מאן תנא ארבעה נדרים (א) ר'
יהודה היא דאמר משום רבי מרפון לעולם
אין אחד מהן נזיר לפי שלא ניתנה נזירות
אלא להפלאה רבא אמר אפילו תימא
רבנן מי קמי שניהן רצו שניהן רוצין קמי
אמר ליה רבינא לרב אשי אמר לו שפי
מוסלע והלה אמר בציר משקל נדרא הו או
זרוזין הו אמר ליה תנינא (ב) יהיה מסרב
בחבירו שיאכל אצלו ואמר לו קונם ביתך
שאיני נכנס סיפת צונן שאני טועם מותר
ליכנס לביתו ולשתות הימנו צונן שלא
נתכוון זה אלא לשום אכילה ושתיה ואמאי
והא סיפת צונן קאמר אלא משתעי איניש
הכי הכא נמי משתעי איניש הכי אמר ליה
מי

מוסף רש"י

קונם שאינו פוחת לכ
מן הסלע. הי"ג שאני
פוחת, יהא אסור משום
קונם כל מה שאפחות
קן משקל (דאמרי בשמו).
לעולם אין אחד מהם
נזיר. שני יושבין ואחד
עובד, זה אומר פלוני
שני נזיר הוא זה אומר
אצור נזיר, ואמר אחד הריני
זויר אם כמותו הוא שהוא
נזיר, וחבירו אומר הריני
נזיר אם כמותו הוא שאני
נזיר, ושניהם מתכוונים
לנזירות, ומלל אחד מהם,
ואמר ר' טרפון און אחד
מזון נזיר, שעל הספק
אמר דכרוי מחלה ואין
זה הפלאה דכי יפילו אש
יפרש משמע (שהדרינו כה.
וכע"ז עורבין פב. ודגיה
הואלף דכרוי הנדר
לא היה צורך לאחד מהן
(לעיל ט:). לפי שלא
ניתנה נזירות. להיות
נזיר בתנאים ובספק, אלא
להפלאה. כהפלאה והלכות
מיריות (דגיה י) שהיא
נדרו מפורש על הדלי
ולא נזירות ספק א' מיר
אמוי הכל נכדו (עורבין)
שמו. אמר לו שפי
מוסלע. שאמר לו טלע
ופרוטה והלה משביו שקל
פחות מפרוטה, שמתאר
שמתקדקן שבעיר וז' ש'
לזון דבדוקא נדרו ובגמר
דעת, או שמא אף זו מכלל
רוזין הוא (מאירי בשמו).
המסרב דהו. המסרב
גו, אלא לשום אכילה
ושתייה. המבואר, וכו' אמר
רבי קונם בכי מי לא
מתוון ליזור הווא ממנו
אלא לחילה ושמה מרובה
מתוון (למנו טג.).

תוספות

אלא להפלאה. וא"ת
והא גבי נדרים לא
מכר יפלא ו"ל דליפתן
מהדרי משום דלמק'
נדרים לנזירות: בספיא
לא משעבד בפישה. וה"נ
מתעין אע"ג דבעטת
הנדר לא היה דעת זה
וזה בג' דינרין אלל היה
דעתיה לזריו מנה שיוכל
לאסור לנדר בשעת הנדר
מפניה לא היה מל נדר אם
לאו דעתא יתן לו סלע או
יתן לו בג' דינרין מספיק
לא משעבד בפסוי: רבא
אמר. לא היו מסופקין
אפי' תימא רצון מי קמי
שניהן רלו דהו משמע
רלו לבסוף ולא מתחלה
דאמר
רוזים קמי משמע דבעודים היו רוזים ג' אלו שהיו ואין ספק דלעת לך הלך
כשאמר המוכר לבסוף שכן היה דעתו מתחלה כדפרישית אלל אם אמר דעתו למה שיהו אמרייה
אין נדר ויזון דהו נדר קיים ודלא כרבי יהודה משום רבי טרפון: